

fornuftigt Menneſſe lee af den Rigsdagsmand, der vilde indbringe et Forſlag ſom det nuværende. Ingen kunde jo dengang ſee Andet end, at Forholdet vilde vedblive at beſtaaе, og det var med dette Forhold for Die, at jeg udtalte mig. Nu er Sagen derimod ſom ſagt en ganſke anden, hvad jeg gjorde opmærkſom paa, da jeg først havde Ordet; nu er der Spørgsmaal om, at der ſlet ingen virkelige Fællesanliggender ere tilſtede, og derfor er det ſaa langt fra, at det er Noget at lee af, at jeg tværtimod finder det høiſt fornuftigt at gaaе denne Vej. — Hvad dernæſt det andet Punkt angaaer, da har den ærebe Taler jo ſlet ikke opfattet, hvad det var jeg ſagde. Den ærebe Taler mener, at jeg med den kongelige Kundgjørelſe, jeg oplæſte, har villet bevise, at man til de ſærlige Anliggender havde henlagt forſtjellige Ting, uden at ſpørge den ſærlige Landsdeel; hans hele Beviisførelſe gif ud derfra; men dette har jeg ſlet ikke omtalt, jeg har netop gjort opmærkſom paa, at man har taget Anliggender, ſom ifølge Forfatningen af 2den October 1855 hørte under Rigsraadet, bort fra Rigsraadet og lagt dem ind under Slesvigs ſærlige Repræſentation, uden at ſpørge Rigsraadet derom, — ikke: uden at ſpørge den ſleſvigſke Stændersforſamling, thi dette har jeg ikke nævnt, men uden at ſpørge Rigsraadet. Ifølge Forfatningen af 2den October 1855 havde Rigsraadet under ſin Myndighed for Hertugdømmet Slesvig Udſkrivning af Mandſkab til Hæren og Flaaden, Udredning af Hæſte til Hæren og militair Indquartering; men diſſe Anliggender tog Kongen ved en Reſolution eller Kundgjørelſe af 10de November bort fra Rigsraadet og gjorde dem til ſærlige Anliggender, uden at ſpørge Rigsraadet. Dette er min Beviisførelſe, og det er noget ganſke Andet end, hvad det ærebe Medlem anførte. Naar man overhovedet vilde dømmе ſaa ſtrængt om Lovbeſte mmelſer, ſom den ærebe ſidſte Taler gjorde, ſaa ſkulde jeg, naar jeg ikke havde Ordet blot for en perſonlig Bemærkning — jeg vil imidlertid kunne gjøre det ſenere, naar jeg faaer Ordet — viſe, at hans Fordømmelſesdom fuldſtændig vilde kunne anvendes i ſelvfamme Maaleſtok paa den Anvendelſe, der i ſin Tid er gjort af § 23 i Fællesforfatningen af 2den October 1855.

Sall: Maatte jeg bede om Ordet for en perſonlig Bemærkning.

Formanden: Det ærebe Medlem har Ordet for en perſonlig Bemærkning.

Sall: Jeg har al mulig Deeltagelſe for den vanſkelige Stilling, hvori jeg ſatte det ærebe Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hanſen), og jeg kan ſaaledes forſtaaе de uovervindelige Vanſkeligheder, han har haft ved at give noget virkelig Svær paa, hvad der fra min Side blev anført. Jeg tvivler ikke om, at det ærebe Medlem kan finde Meget baade med Henſyn til § 23 i Forfatningen af 2den October 1855 og andre Ting, hvorom der kunde tales meget længe og timeviis, uden at det derfor blev fuldſtændigt klart, hvad det kommer an paa i denne Sag; men Alt dette vil jeg ſlet ikke tale om. Det var med det ærebe Medlems egen Indrømmelſe, at Spørgsmaalet kun dreiede ſig om at ſee Sagen, ſom den forelaa i 1855; det er netop dette, jeg har gjort, og derom har Ordføreren for Forſlagsſtillerne ogſaa udtalt ſig. Naar det ærebe Medlem talte om, hvad der ſkulde være Meningen af denne Lovbeſte mmelſe af 29de Auguſt 1855, ſaa vil han dog indrømme, at det alſaa er til det Tidspunkt, man ſkal ſee Sagen, og at alt Andet forſaa vidt bliver uvedkommende. Naar det ærebe Medlem meente, at jeg ſkulde have forſtaaet ham urigtigt med Henſyn til, hvad han anførte om Kundgjørelſen af 10de Novbr., ſaa ſkal jeg ikke nægte, at jeg muligt i et længere Foredrag kan være kommen til at bruge Ordet „ſærlig“ iſtebetfor „fælles“ eller „fælles“ iſtebetfor „ſærlig“ eller „Rigsdag“ iſtebetfor „Rigsraad“; men det er høiſt beſynderligt, at den ærebe Rigsdagsmand ikke, hvad jeg er overbeviist om er Tilfældet med hele den øvrige Forſamling, klart har ſeet, at jeg i den lange Udvikling fra min Side har viiſt, at jeg vidſte, hvorom Spørgsmaalet dreiede ſig. Det ærebe Medlem meente, at min hele Beviisførelſe gif ud paa, at den Omſtændighed, at man dengang havde ladet de tre nævnte Sager være udenfor de fælles, ikke kunde være noget Beviis for, at man nu ſkulde tage Fællesanliggender bort uden Samtykke fra den fælles Repræſen-